

PERCY JACKSON EVRENİNDEN

GÜNEŞ VE YILDIZ

BİR NICO DI ANGELO MACERASI

DE
X

RICK RIORDAN VE MARK OSHIRO

GÜNEŞ VE YILDIZ

Bir Nico Di Angelo Macerası

Orijinal adı: The Sun and The Star

© 2023, Rick Riordan

Yazan: Rick Riordan ve Mark Oshiro

Çeviren: Berna Ece Gündüz

Yayına hazırlayan: Senem Kale

Türkçe yayın hakları: © 2024 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları The Nancy Gallt LCC ve Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

1. baskı / Şubat 2024 / ISBN 978-625-6932-32-6

Sertifika no: 44919

Kapak uygulama: Gökçen Yanlı

Sayfa uygulama: Yasemin Çatal

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

PERCY JACKSON EVRENİNDEN

GÜNEŞ
VE
YILDIZ

BİR NICO DI ANGELO MACERASI

RICK RIORDAN VE **MARK OSHIRO**

Çeviren: Berna Ece Gündüz

DE
X

Tüm Nico'lar, Will'ler, Piper'lar ve arada kalmıř herkes:

Bu sizin için.

Umarım ki güneş ve yıldızlar kadar parıl parıl parlarsınız.

“Nico di Angelo, neden bir hikâye anlatmıyorsun?”

Nico bunu duyunca irkildi. Hikâye mi? *Herhangi* bir hikâye mi? Yaşadıkları onca şeyden sonra bu oldukça kolay gözüküyordu.

Tüm o eziyetten sonra.

Will’e kısa bir bakış attı ve erkek arkadaşı tek kaşını kaldırdı. Yorgun görünüyordu. *Çok* yorgun. Ve sargıları...

Nico’nun midesinden sesler yükseldi. Sargı bezleri yine kana bulanmıştı.

Gorgyra’ya geri döndü. “*Ne* hakkında bir hikâye?” diye sordu.

Nimfa önce Nico’nun suratını inceledi, sonra da Will’ininki. Yine içlerinden ruh ipliklerini mi çıkaracaktı?

Nico eline bir şeyin değdiğini hissetti. Aşağıya baktığında Will’in elini tutmaya çalıştığını gördü. Parmaklarını araladı ve Will’in parmaklarının kendininkilerinin arasına girmesine izin verdi.

Nico’nun kalbi hopladı. Will’in tutuşu *çok* zayıftı.

Nico’nun bunu yapması gerekiyordu. Başladıkları şeyi bitirmesi *gerekiyordu*.

Fısıltılar ona sesleniyordu.

Ve Gorgyra da öyle.

“Bana *ikinizden* bahset” dedi.

1

Nico hayatının en kötü kararıyla karşı karşıyaydı ve bunu eline yüzüne bulaştıracağından emindi.

“Bunu yapamam” dedi karşısında duran Apollon’un şaşkıncı derecede güzel oğlu olan Will Solace’a. Ama Nico, Austin Lake’e odaklanmayı tercih etmişti (Will’in üvey kardeşlerinden biri). Will’in arkasında yürüyordu ve bu Nico’yu daha da geriyordu.

“Hareket etmeyi bırak, Austin” dedi Nico. “Odaklanamıyorum.”

“Affedersin kanka” dedi Austin. “Bu aşırı stresli bir şey.”

“Seçmek zorundasın” dedi Will, Nico’ya. “Kurallar bunlar.”

Nico kaşlarını çattı. “Ben Hades’in oğluyum. Kurallara göre yaşamıyorum.”

“Ama bunları *kabul ettin*” dedi Apollon’un bir diğer çocuğu olan Kayla Knowles. Ağzındaki vişneli lolipopunu döndürdü. “Sen onursuz bir yarı-tanrı mısın Nico di Angelo?”

Austin volta atmayı sürdürdü. “Dürüst olmak gerekirse bu görevin herhangi *gerçek* bir onur gerektirdiğini zannetmiyorum.”

“Susun!” dedi Nico, ellerini saçlarının arasından geçirerek. Ya yanlış kararı verirse? Will’i hayal kırıklığına uğratar mıydı?

Ama Will’in suratını incelediğinde Nico yalnızca beklenti görüyordu. İyi olanından. Will, Nico her ne diyecekse ona çoktan hazır-
dı ve nasıl biterse bitsin Will hâlâ onun hakkında iyi düşünecekti.

Onu hak etmek için ne yaptım? diye düşündü Nico. Bu soruyu kendine çok sık soruyordu.

"Tamam, kararımı verdim" dedi Nico.

"Patlamak üzereyim" dedi Austin.

"Dünyanın sonu gelebilir" dedi Kayla, şimdi lolipopunu kenar-da tutuyordu, gözleri endişeyle parıldıyordu. "Yani, bu kez *gerçek-ten* gelebilir."

"O zaman seçmem gerekirse..." dedi Nico.

"Evet?" diye sordu aceleyle Will. "Neyi seçerdin?.."

Nico derin bir nefes aldı.

"Darth Vader."

Will ve Kayla homurdandı ama Austin, sanki Nico ona doğum günü hediyesi olarak bir Ferrari vermiş gibi bakıyordu.

"Kanka!" diye bağırdı Austin. "Bu en iyi cevap!"

"Bu, *en kötü* cevap!" dedi Kayla. "Neden Kylo Ren *tam da orack-ta* dururken Darth Vader'ı seçersin ki?"

"Daha az bilindik bir şey bekliyordum" dedi dalgınca. "General Grievous veya Dryden Vos gibi."

"Bir dakika" dedi Nico. "Tüm filmleri izlemeyi daha *düün* bitirdim. Prequel'lerde ne olduğunu bile zar zor hatırlıyorum şu an." Duraksadı. "Bunlar gerçek Star Wars karakterleri miydi yoksa dalga mı geçiyordunuz?"

"Kendi doğrudan şaşma Nico" dedi Kayla. "*Darth Vader? Darth Vader*'la mı çıkardın?" Lolipopunu ısırıldı. "Tüm neşemi kaybettim, Nico. Hepsini."

"Dünyama hoş geldin" diye dalga geçti Nico. Will'in suratını buruşturduğunu gördü; çok kısa bir andı ama yine de görmüştü.

"Burası dostça bir ortam" dedi Austin. "Cevaplarımızı yargılamayacaktık, hatırladınız mı?"

"Sözümü geri alıyorum" dedi Kayla. "Burada herkes yargılanacak."

"Çok sessizsin Will" dedi Nico. "Özellikle de gruptaki *bir* numaralı Star Wars hayranı olarak."

"Neden o cevabı vermiş olabileceğini düşünüyorum" dedi. "Bir işler çeviriyor olabilirsin."

“Adam güçlü” dedi Nico.

“Ve azimli” diye ekledi Will. “Randevuda seni tam olarak nereye götüreceğini daima bilirdi. Hiç şüphesiz.”

“Yemek yerken kaskını çıkartıyor mu?” dedi Kayla.

Nico elini kalbinin üstüne koydu. “Düşünsenize, Darth Vader yemekte kaskını çıkartıyor ve masanın karşısından gözlerinize arzuyla bakıyor. İşte *buna* romantizm derim.”

Will büyük bir kahkaha patlattı, sonra da o harika gülümsemesi belirdi.

Neden; Will’i güldürmek neden bir zafer gibi hissettiriyordu? Çok uzun bir süre için Nico bir kalbinin olmadığını düşünüyordu. Hades’in oğluydu sonuçta. Aşk, diğer insanlarda durduğu gibi onda durmuyordu. Ama sonra... Will geldi. Nico’nun buz gibi soğukluğunu tek bir gülümsemeyle eritebilen Will. Herkes Will’in babasının hangi tanrı olduğunu tahmin edebilirdi; o yılın başlarında troglodit mağaralarında öğrendikleri gibi *kelimenin tam anlamıyla* enerji ve ışık saçıyordu zira. Will, tepeden tırnağa Apollon’un oğluydu.

Belki de zıtların birbirini çektiği söylentisi doğruydu çünkü Nico kendisinin bu kadar zıttı başka bir insan daha tanımıyordu. Buna rağmen bir yılı doldurmak üzereydiler. *Birlikte* bir yıl. Nico’nun gerçek bir erkek arkadaşı vardı.

Hâlâ bunun gerçek olup olmadığından emin değildi.

Dört yarı-tanrı, Melez Kampı’na doğru olan yürüyüşlerine devam ettiler. Amfiteyatroda ateş yanmıyordu. Long Island’da havalar soğumaya başladığından dolayı belki de Nico ve Will bu gece bir ateş yakarlardı. Hiçbir kamp mensubu cephaneliğe ya da demirhaneye koşmuyordu; kimse Kâhin’in Mağarası’nı ziyaret etmiyordu. Barakalar boştu (Hades’in ve Apollon’unkiler hariç) ve bu, yazın bittiğine dair en net işaretti.

Nico yüksek sesle dile getirmek istemiyordu ama... şey, neredeyse kamptaki herkesi özleyecekti; danışmanlarından biri olmak zaman zaman yorucu olsa bile. Özellikle de Kayla ve Austin’e hoşça kal demek istemiyordu.

Çilek tarlalarında zaman geçtikçe Nico, Kayla'nın ve Austin'in gerginliğinin arttığını hissediyordu. O günün erken saatlerinde seyahat ayarlamalarına dair zor bir karar vermek zorundaydılar ve dördü de Melez Tepesi'ne tırmanırken Kayla ve Austin yavaşlamıştı.

"Belki de farklı karar vermeliydik" dedi Kayla.

"İyi olacağına emin misin, Nico?" diye sordu Austin.

"Evet" dedi. "Yani... sonuçta kimse *ölmedi*."

"Bu, düşündüğün kadar rahatlatıcı bir şey değil!" dedi Kayla.

"İyi olacaksınız" dedi Will ve sonra da elini Austin'in omuzuna koydu. "Kaotik, belki biraz da mide bulandırıcı olduğunu duydum ama eve güvenle varacaksınız."

Çam ağacının en alt dalında parlayan Altın Post'un olduğu tepenin zirvesine ulaştılar. Aşağıda, Çiftlik Yolu 3.141, tepenin eteklerinde kıvrılarak kampın sınırlarını belirliyordu. Çakıl taşlı banketin üzerinde, bir sürü kutu ve kamp çantasının yanında Melez Kampı etkinliklerinin yöneticisi Kheiron duruyordu; vücudunun at olan yarısı öğle sonrası ışığında bembeyaz parlıyordu.

"İşte buradasınız!" diye bağırdı sentor. "Gelin bakalım."

Hiçbiri acele etmedi. Nico, Kayla ve Austin'in kampı terk etmek için aceleci olmadıklarının bariz bir şekilde farkındaydı. Neredeyse herkes "normal" hayatlarına dönmüştü, tabii şey hariç... şey, Nico gibi biri için normal neydi ki zaten?

Destansı savaşlar.

Sürekli yenilgi ve ölümle burun buruna gelmek.

Ölülerin onunla konuşması.

Kehanetler.

Rüyalarındaki ses yine içinde yükseldi, yardım çığılığı atıyordu.

Rachel Dare'in sözleri onu da rahat bırakmıyordu. Yalnızca Nico ve Will, birkaç hafta önce Kâhin'in kehanetlerini duymuşlardı ve Nico bunu henüz kimseyle paylaşmamıştı, diğer danışmanlarla bile. Neden paylaştı ki? Melez Kampı için herhangi bir kıyamet günü tehlikesi falan içermiyordu. Dünya –bildiği kadarıyla– kızgın tanrılara veya asi Titanlara karşı güvendedi. Hayata döndürülmüş manyak Roma imparatorları da artık endişelenecek bir şey değildi.

Kehanet, yalnızca rüyalarındaki o yalnız sesin yardım istemesiyle ilgiliydi.

Özellikle de *Nico'nun* yardımını.

"Satirler eşyalarınızı topladı" dedi Kheiron, dört yarı-tanrı da ona yolda eşlik ederken. "Yolculuğunuzda bol şans diliyorlar."

"İhtiyacımız olabilir" diye homurdandı Kayla. "Kheiron, gerçekçi söyle. Gri Kız Kardeşler bizi öldürmeyecek, değil mi?"

"Ne? Hayır!" Şaşkın gözüküyordu. "En azından şimdiye kadar kimseyi öldürmediler."

"Sen ve Nico!" diye bağırdı Austin ellerini havaya kaldırarak. "İkiniz de bunun bize söylenebilecek bir şey olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Kheiron'un gülümsemesiyle gözlerinin etrafındaki çizgiler belirginleşti. "Bakın, sizler yarı-tanrılarsınız. İyi olacaksınız. Yine de yolculuğunuzun başında fazladan birkaç drahmi bahşiş vermeyi unutmayın. Duyduğuma göre deneyimi çok daha az... zorlu kılmış."

Okçu yeleğinin cebine elini daldırıp altın bir para çıkarttı ve yola fırlattı. "*Dur, seni Yıkım Arabası!*"

Kheiron konuşmasını bitirir bitirmez taksi geliverdi.

İlerlemedi ya da gruba yaklaşmadı. Sadece *belirdi*. Altın para kaldırımında kaybolurken karanlık dumanlar yukarı kıvrıldı, asfalt büküldü ve Gri Kız Kardeşler'in taksisi bir patlamayla var oldu. Tamam, bir taksiye benziyor olabilirdi ama uzun süre bakarsanız köşeleri kıvrılıp uçuşuyordu. Nico, Percy'nin, Meg'in ve Apollon'un tam da bu türden bir ulaşım yoluyla yaşadıklarını duymuştu. Gölge yolculuğunu bile bu inişli çıkışlı, kusturacak derecede kâbus gibi bir araba yolculuğuna tercih edeceklerini tekrar tekrar söylemişlerdi. Gri Kız Kardeşler'in kahramanlardan pek de hoşlanmadığı bir geçmişleri vardı ve bu noktada *her bir* Melez Kampı sakinini nefret edilecek türden potansiyel bir kahraman olarak görüyorlardı.

Nico diğerlerine bunu itiraf etmek istemiyordu ama Kız Kardeşler ile daha önce de karşılaşmıştı ve aslında bir nevi onlardan hoşlanmıştı. Belahydılar. Zordular. Kendi yollarından şaşmazlardı. Kaotik olsalar da garip bir şekilde bağımlıydı. Kol yenlerinde ka-

ranlığı taşıyorlardı. Styx aşkına, hepsi tek bir *gözü* paylaşıyordu. Nasıl olurdu da Nico onları takdir etmezdi ki?

Kapılardan biri açılırken kız kardeşler bir kavganın ortasında daydılar.

“Ne yaptığımı gayet iyi biliyorum, Eşekarısı” dedi ön koltukta oturan yaşlı kadın, gri renkteki tel tel saçları yüzünü kapatıyordu. “Ne zaman ne yaptığımı *bilemedim* sanki?”

“Ah, *ah!*” diye cırladı Eşekarısı, öndeki koltukların ortasındaydı. “Harika. Bu, gerçekten de *harika* bir fikir, Fırtına!”

“*Harika* ne demek biliyor musun acaba?” diye cevap verdi Fırtına.

Şoför hızla homurdandı. “*Çocuk* musunuz ya? Lütfen susar mısınız?”

Fırtına ellerini havaya kaldırdı ve şoförün taklidini yaptı (ki bu Nico’nun aklını karıştırmıştı çünkü hepsi birbirinin aynı sese sahipti). “Ah, benim adım Öfke ve ben *çooook* olgunum.”

“Gözü yerim” diye uyardı Öfke. “Yaparım.”

“Yapamazsın” dedi Eşekarısı.

“Tuz, biber ve biraz da paprika ile!” diye tehdit etti Öfke. “Yaparım.”

“Selam” dedi Austin saksafon kutusunu kaldırarak. “Acaba bagajı açabilir misin? Yükümüz var da.”

Üç Gri Kız Kardeş de Austin’e döndü ve aynı anda konuştular: “HAYIR!”

Sonra yeniden tartışmaya geri döndüler. Nico o an, dünyadaki en sevdiği insanların onlar olduğuna karar verdi.

Yine de Kayla ve Austin’le de bir bağı vardı. Kheiron bagajı açmaya yardım ederken iki yarı-tanrı da geçen yıl yaşadıklarından çok daha fazla korkmuş gibi görünüyorlardı.

“Sizi Manhattan’a gölge yolculuğu ile yollamamı istemediğimize emin misiniz?” diye teklif etti Nico.

Will iç geçirdi. “Nico, gölge yolculuğunu toplu taşıma gibi kullanamazsın. Seni fena tüketir.”

“Sorun değil Nico” dedi Kayla, buna inanmakta güçlük çekiyormuş gibiydi. “İyi olacağız.”

“Ayrıca, farklı yerlere gidiyoruz” dedi Austin. “Annem, şehrin yukarısından beni alacak. Harlem’de bir okula kayıt oldum ve o da yakınlarda bir apartman buldu!”

“Gidilebilecek güzel bir yere benziyor” dedi Will. “Buradan çok da uzak değil.”

“Ve Harlem’de keşfedilecek tarihi çok şey var” diye ekledi Austin. “Duyduğuma göre Miles Davis’in oynadığı kulüplerden biri yeniden açılmış!”

Nico gönülsüzce başını salladı. Onun kim olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Uzun zamandır “insanların” dünyasından olmamanın getirdiği bazı dezavantajlardan biriydi bu.

“Ya sen, Kayla?” diye sordu Kheiron, okçuluk malzemelerini bagaja yüklüyordu.

“Toronto’ya dönüyorum” dedi. “Babam eve dönmemi istedi, epey de olmuştu. Dürüst olmam gerekirse çok heyecanlıyım.” Gözleri parıladı. “Özellikle de artık okçulukta ondan daha iyi olduğumu kanıtlamak için!”

Austin, Nico ve Will’e döndü. “Yani... ikiniz burada mı kalıyorsunuz?”

Nico, Will’in önce cevap vermesini umuyordu. Güneş batı tepelerinin ardında batarken Will’in kıvrıkcık sarı saçları alev alevmiş gibi gözükmesine neden oluyordu. Bir an için Nico, Will’in karanlıkta parlama gücünü daha önce kullanıp kullanmadığını merak etti.

Her halükârda bu Nico’yu rahatsız etmişti. Will neden sürekli bu kadar güzel olmak zorundaydı ki?

“Sanırım evet” dedi Will, Nico’nun elini tutarak. “Annem bu sonbaharda yeni albümü için tura çıkmış olacak ve tüm ülkeyi bir minibusün arkasında dolaşmak istediğimden pek de emin değilim.”

“Eğlenceli olabilirdi” dedi Austin. “Umarım ben de bir gün müziğim için seyahat edebilirim.”

Kayla başını salladı. “Acaba cani bir heykelin öldürüp öldürmeyeceğine dair endişelenmeden başka yerleri görmek nasıldır, merak ediyorum.”

“Ah, hadi ama” dedi Nico. “Bunun eğlencesi nerede ki?”

“Arabaya binecek misiniz?” diye hırladı Fırtına. “Yoksa bize o sıkıcı konuşmanızı dinlemek için mi para ödediniz?”

Avucunu onlara uzatmış, pencereden dışarı sarkıyordu. Austin ona üç drahmi verdi ve Kheiron’un önerdiği gibi yüklü bir bahşış de bıraktı. Fırtına, bir an için paraları inceledi –Nico, o kalın gri saç perdesinin ardında gözleri olmadığı için bunu nasıl yaptığını bilmiyordu– ve sonra da homurdandı. Kendini tekrar arabaya çekti.

“Binin” dedi.

Hızlıca sarıldılar ve birbirlerinin yanaklarından öptüler, sonra da Austin ve Kayla, Gri Kız Kardeşler’in taksisinin arka koltuğuna tırmandılar. Tüm bunlar olurken kız kardeşler tartışmaya devam ediyorlardı.

Kayla arabanın içine bakındı. “Çok daha kötü maceralarımız olmuştuk” dedi arabanın dışındakilere.

“Öyle mi?” diye sordu Austin.

“Her neyse, yakında görüşürüz” dedi Kayla. “Ve sakın belaya bulaşmayın ha.”

Austin, yüzünde muzip bir heyecanla başını pencereden dışarı çıkarmak için Kayla’ya doğru eğildi. “Ama eğer bir bela *çıkarsa...*”

Will onlara el salladı. “Anlarsınız. Söz.”

“Kendinize dikkat edin!” diye bağırdı Kheiron.

“Sür, Öfke! Sür!” diye bağırdı Eşekarısı. “İşin bu değil mi? Cidden, neden o koltukta oturuyorsun ki...”

Sözleri, taksi ileriye fırlayıp gri bir bulanıklıkta yok olurken kayboluvermişti.

Evet. Nico, kız kardeşleri seviyordu.

“Demek hepsi bu” dedi Will. “Onlar sonuncuydu, değil mi?”

“Aynen” dedi Kheiron. “Çalışanlar, satirler ve orman perileri hariç Melez Kampı tam olarak... boş.”

Yaşlı sentor, kulağa biraz yorgun geliyordu. Nico’nun hatırlayabildiği kadarıyla, Kheiron buraya geldiğinden beri ilk defa şimdi hiç yarı-tanrı kalmamıştı. Tabii kendisi ve Will haricinde.

“Bu garip” dedi Nico. “Çok garip.”

“Son birkaç yılda çok şey oldu” dedi Kheiron efkârlı bir şekilde. “Kamp sakinlerinin eve gidip aileleriyle olmak ya da dünyayı görmek istemelerini çok daha iyi anlıyorum.”

“Sanırım...” dedi Nico.

“Şimdi, beyler” dedi Kheiron, yeleşimin üzerindeki silkele-yerek. “Ardıç ve orman perileri ile ağaçların çürümesi üzerine top-lantım var. Oldukça ilgi çekicidir, emin olabilirsiniz. Akşam yeme-ğinde görüşürüz o halde?”

Kafa salladılar ve el salladıkları sırada Kheiron dörtlüye koştu.

“Ee, şimdi ne yapıyoruz?” dedi Nico.

Hâlâ Nico’nun elini tutan Will, onu tepeye götürdü. “Öldürme-miz gereken canavarlar yok.”

“Yuuuh. Bir dans koreografisi için iskelet ordusu diriltebilirim. On-lara ‘Single Ladies’i öğretebileceğimi düşünüyorum, tabii istersen.”

Will güldü. “Yerini belirlememiz ya da tahttan indirmemiz gere-ken Roma imparatorlarımız da yok.”

Nico irkildi. “İyy. Hatırlatma. Hayatımın geri kalanını bir daha Nero’nun adını bile düşünmeden geçirebilirsem çok mutlu olu-rum.”

“Oldukça komik bir şaka” dedi Will tepeye vardıklarında.

“Neymiş o?”

“Sen” dedi Will. “Mutlu olman.”

Nico gözlerini devirdi.

“Benim huysuz, küçük karanlık yumağım” diye ekledi Will, ka-burgalarını dürterek.

“İyy, iğrenç” dedi Nico, kıvrak bir şekilde kaçarak. “Bunu alış-kanlık haline *getirme*.”

“Yoksa bir zamanlar senin –burada senden alıntı yapıyorum Nico– ‘sevgili baş belan’ olduğumu unuttun mu?”

“Ah, hâlâ öylesin” dedi Nico ve sonra Will onu kampa kovala-maya başladı. Tam da o an, Nico, kendisinin bu hissini tadını çıkart-masına izin verdi. Will haklıydı: Ufukta tehdit falan yoktu. Büyük Kötüler yoktu. Hain yarı-tanrılar ya da Melez Kampı’nı yok etmek için bekleyen gizli yaratıklar yoktu.

Ama sonra Nico'nun tüyleri ürperdi. Vücudu onu uyarıyordu, değil mi? *O kadar da gevşeme*, diyordu. *Seni Tartarus'ta bekliyor. Yoksa herkes gibi sen de onu unuttun mu?*

Belki de bu dinlenme süreci o kadar da iyi bir şey değildi. Eğer Nico'nun korkunç bir canavar ya da kötü adamla dövüşmesi gerekmiyorsa o zaman o sesi hangi bahaneyle duymazdan gelecekti?

Gerçek şuydu ki, istese de artık duymazdan gelemezdi. Yıllar içinde birçok hayalet onu ziyaret etmişti. Ölümler duyulmak isterdi ve onları Hades'in oğlundan başka kim daha iyi dinleyebilirdi ki?

Ama *bu ses...* vefat etmiş birine ait değildi. Ve Nico daha önceden böylesine çaresiz bir yardım çığılığı hiç duymamıştı.

Bu yüzden Will ile birlikte önce tazelenmek için kulübelerine uğradıktan sonra yemek salonuna vardıklarında endişesi yatışmıştı. Normalde çok daha canlı olan bu yerde garip hissettiriyordu. Şimdi yalnızca birkaç çalışan orman perisi ve harpya gelışgüzel masalara yayılmışlardı. Kamp yöneticisi Dionisos –çoğu için Bay D– ana masada bir şekilde onları yemeğe sürükleyen Kheiron'la birlikte oturuyordu. İki yönetici öylesine derin bir sohbettediler ki Will'in el salladığını fark etmediler bile.

Nico ve Will'e hizmet eden satirler bile bunu yapıyor olmaktan dolayı pek de mutlu gözüküyorlardı. "Burası tam da ruhum gibi" diye dalga geçti Nico. "Bilirsin, bomboş ve karanlık."

Will kebab parçalarıyla birlikte biraz tavuk yedi. "Bomboş değilsin" dedi ve şişi Nico'ya doğrulttu. "Ama kesinlikle karanlıksın, evet." "Yeraltı Dünyası'nın karanlık çukurları kadar."

Will başını eğdi ve gördüğü en ilgi çekici şeymişçesine yemeğine odaklandı.

"İstemiyorsan konuşmak zorunda değiliz" dedi Nico.

Will beceriksizce gülümsedi. Sıcaklığı samimiydi –her zaman olduğu gibi çünkü *kelimenin tam anlamıyla* bir güneş ışıyordu– ve bu Nico'yu biraz olsun rahatlatmıştı. "Konuşabiliriz" dedi. "Ama belki şimdi değil, Nico. Austin ve Kayla az önce gittiler. Kamp çok sakin. Durgun. *Sessiz*. Bu aranın tadını çıkaralım, olur mu?"

Nico başını salladı ama Will'in istediği bu şeyi nasıl yapacağından emin değildi. Daha önce *hiç* ara verdiği olmuş muydu? Eğer ölü Roma imparatorları olmasaydı babası olurdu. Ya da Minos. Ya da üvey annesi Persephone. Spesifik kaza yaşanmalı yıllar olmuştu ama *hâlâ* bir karahindibaya dönüştürüldüğü için sinirliydi. Bir *karahindiba!* Bu, görünüşüne bir hakaretti!

Bir de hatırlamak istemediği diğer şeyler vardı tabii. Daha karanlık şeyler. Eninde sonunda onu ziyaret edecek hayaletler gibi. Nico tüm bunları yuttu; huysuz, küçük karanlık bir yumak olarak kalbine gömdü. Sonra Will'in, kampta kaldıkları süre boyunca yapabilecekleri şeylerle ilgili konuşmasını dinlerken gülümsemeye çalıştı.

İyi olacaktı. Her şey iyi olacaktı.

DEX KOPYA

**Yarı tanrılar Nico di Angelo ve Will Solace,
Percy Jackson ve Olimposlular serilerinin dünyaca ünlü
muhteşem yazarı Rick Riordan ve ödüllü yazar
Mark Oshiro'nun birlikte kaleme aldığı
bu heyecan dolu macerada eski bir dostu kurtarmak için
Tartarus'un dehşetine katlanmak zorunda.
Percy Jackson hayranları, sevinin! Nico ve Will'in
kendilerine ait bir kitapları var!**

Hades'in oğlu olan Nico di Angelo, annesi ve kız kardeşinin erken ölümlerinden, isteği dışında ifşa edilmesine kadar çok şey yaşadı. Ancak hayatında kelimenin tam anlamıyla bir güneş ışığı var: Apollo'nun oğlu Will Solace. İki yarı tanrı birlikte her türlü engelin üstesinden gelebilir. En azından şimdiye kadar durum böyleydi...

Şimdi ise Nico, Yeraltı Dünyası'nın en karanlık kısmı Tartarus'un derinlerinden gelen bir ses tarafından rahatsız ediliyor. Nico'ya göre bu sesin sahibi, Titan Bob'dan başkası olamaz.

Nico'nun rüyaları ve Rachel Dare'in son kehaneti, Bob'un başının belada olduğuna işaret. Nico bu göreve çıkmak zorunda. Ve tabii ki Will de gelmek için ısrar ediyor. Ama ışıktan yaratılmış bir varlık dünyanın en karanlık yerinde hayatta kalabilir mi? Ve Nico'nun "arkasında eşit değerde bir şey bırakmak" zorunda kalacağı kehaneti ne anlama geliyor?

Çeviren: Berna Ece Gündüz

